

Ireneusz Pękalski

Otwarcie konferencji : słowo Jego Magnificencji Rektora Seminarium Duchownego ks. dra Ireneusza Pękalskiego

Łódzkie Studia Teologiczne 3, 7-8

1994

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

OTWARCIE KONFERENCJI

SŁOWO JEGO MAGNIFICENCJI REKTORA SEMINARIUM DUCHOWNEGO KS. DRA IRENEUSZA PĘKAŁSKIEGO

Wasze Ekscelencje
Magnificencjo!
Szanowni Państwo!

1. Nasze Seminarium ma prawdziwy zaszczyt gościć po raz drugi w swych murach znakomitych uczonych humanistów z różnych ośrodków twórczej myśli polskiej.

W ubiegłym roku mieliśmy możliwość pochylać się w zadumie nad wiekopomnym dziełem, pomnikiem języka polskiego sakralnego zarazem: *Biblią* w przekładzie ks. Jakuba Wujka.

Dziś przedmiotem naszej refleksji czynimy szeroko pojęty tekst sakralny, który – najogólniej mówiąc – stanowi szczególny wyraz frapującej tajemnicy, jaka spowija niezwykłą relację zachodzącą między Bogiem a człowiekiem.

2. „Każde słowo Pisma kryje tajemnicę. Biblia jest podobna do Boga. Nie pozwala, by ją poznawano i zgłębiano do samego dna [...]. Do tajemnicy wiedzy zazwyczaj wiele dróg, staraj się Biblię czytać na różne sposoby. Za każdym razem znajdziesz w tych samych fragmentach inne wartości” (R. Brandstaetter, *Krąg biblijny*, Warszawa 1977, s. 59).

Zdania te zaczerpnięto z duchowego testamentu mistrza prozy i poezji o tematyce sakralnej, Romana Brandstaettera możemy z pewnością odnieść do każdego tekstu zaznaczonego znamieniem sacrum.

Słowo pisane, proza i poezja sakralna w jakiś sposób odsłania nam Boga w dialogu z człowiekiem i człowieka w nieraz bardzo trudnym dialogu z Bogiem.

W dziełach tych da się wyczuć pełen rytm losu człowieka: jego smutku i radości, tęsknoty i spełnienia, rozpacz i nadziei, dramatu i pokoju, zdrady i wierności, samotności i miłości, podłości i godności, upadków i wzlotów ludzkiego ducha w jego przedziwnej rozmowie z Absolutem.

Takie bogate w treść dzieła człowieczego umysłu i serca wrażliwego na natchnienie Ducha Bożego i na rozliczne przejawy obecności Absolutu pośród nas stanowić będą przedmiot naszej dwudniowej konferencji, która odbywać się będzie w tym gmachu, w szczególnym miejscu Kościoła łódzkiego, w Jego żywym centrum – w Seminarium.

3. Niech mi będzie wolno – w imieniu organizatorów naszej sesji naukowej – powitać serdecznie jej honorowego protektora, arcybiskupa Władysława Ziółka, pasterza archidiecezji łódzkiej.

Pragnę w tym momencie – wobec wszystkich zebranych gości i uczestników naszych obrad – najgoręcej podziękować Księdzu Arcybiskupowi za poparcie udzielone wspólnemu przedsięwzięciu Uniwersytetu Łódzkiego i Wyższego Seminarium Duchownego, którego urzeczywistnianie z Bożą pomocą dziś rozpoczynamy. Pamiętamy jednak z wdzięcznością, że bez życzliwego wsparcia i materialnej pomocy Waszej Ekscelencji nie mogło by dojść do zorganizowania naszej konferencji.

Serdecznie witam Jego Ekscelencję biskupa Adama Lepę, którego obecność jest dla nas prawdziwą radością i zaszczytem.

Życzliwym słowem powitania pragnę objąć wszystkich pracowników naukowych, którzy zechcieli przyjąć nasze zaproszenie i przybyli do Łodzi z różnych polskich uczelni państwowych i kościelnych.

Szczególnie życzliwe słowo powitania i podziękowania kieruję do tych wszystkich naszych wielce szanownych gości, którzy podjęli się trudu przygotowania referatów na naszą interdyscyplinarną konferencję naukową.

Jest nam niezmiernie miło gościć na naszej sesji znakomitego bibliستę, wykładowcę Papieskiego Wydziału Teologicznego w Poznaniu ks. profesora Mariana Wolniewicza. Dziękuję Księdzu Profesorowi za przyjęcie naszej propozycji przybycia do Łodzi i wygłoszenie w dniu dzisiejszym referatu.

Serdecznie witam także współorganizatorów obecnej sesji, którym przewodzi Jego Magnificencja prof. Michał Seweryński, rektor Uniwersytetu Łódzkiego.

Chciałbym ponadto uprzejmie powitać wszystkich pozostałych uczestników naszej konferencji.

4. Pragnę na koniec serdecznie życzyć, aby chwile naukowej zadumy i szczerzej wymiany myśli mogły przebiegać w jak najlepszej atmosferze. My jako gospodarze chcielibyśmy uczynić wszystko, co z naszej strony mogłoby sprzyjać tworzeniu optymalnych warunków do twórczej refleksji nad tekstem sakralnym.

Pragniemy też wraz z współorganizatorami naszej konferencji, aby wszyscy jej uczestnicy mogli wywieźć z Łodzi jak najbogatsze przeżycia intelektualne i jak najmiłsze wspomnienia.